

[Stiegfredsen.]

har Betydning, kommer vi ikke udenom, men min personlige Opfattelse er, at den som Kriseforanstaltning ikke vil virke straks. Det er ogsaa min Mening, at det Krav, der har været stillet i den sidste Tid fra Landbruget om en Rentesænkning for de faste Prioriteter, ikke er helt ubegrundet, men jeg er ogsaa klar over, at en Sænkning af Renten af de faste Prioriteter kan have sine praktiske Vanskeligheder, thi sætter man Renten ned, vil det utvivlsomt i Fremtiden modvirke en Konvertering af disse Obligationer.

I det store og hele vil jeg om dette Forlig udtrykke mig saaledes: Jeg betragter dette Forlig som et Skridt i den rigtige Retning, og jeg betragter Forliget som en Station paa Vejen; men vi venter altsaa paa, at der hurtigst muligt bliver givet Afgangssignal til den næste Holdeplads.

Endvidere vil jeg gerne have Lov til i Lighed med det ærede Medlem Hr. Thomsen at forespørge den højtærede Statsminister, hvad Regeringen har tænkt at ville gøre, hvis der nu, som vi alle sammen regner med, kommer en Opgangstid i Erhvervslivet, for, at disse Mennesker ikke skal blive Kastebold for tilfældige Kreditorer.

A. Svensson: Jeg vil gerne indledende have Lejlighed til at sige nogle Ord til Fordel for de sønderjydske Krigsinvalidler. Man behøver ikke at have været sønderjydske Repræsentant i dette høje Ting ret længe, før man faar med Krigsinvalidesager at gøre. Det er i for sig meget naturligt. De fleste ved, at et ganske overordentlig stort Kontingent af den mandlige Del af den nordslesvigske Befolkning har deltaget i Krigen, og at et meget stort Antal Nordslesvigere er faldet i Krigen. Det siger sig selv, at der da ogsaa maa være et stort Antal Personer dernede, som paa en eller anden Maade har taget Skade under Krigen. Der eksisterer nu en særlig Lovgivning om Forsørgelse af Militærinvalidler og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele. Den blev revideret i Fjor Foraar, og skønt Krigsinvaliderne stadig ikke finder den helt fyldestgørende, skal jeg ikke komme nærmere ind paa selve Loven. Hvad jeg ønsker at omtale, er Lovens Haandhævelse. Lad mig her straks indskyde, for ikke at blive udsat for Misforstaaelser, at det sikkert er et meget vanskeligt Hverv at være Medlem af saavel Invalidenævnet som af Invalideraadet, mest naturligvis af Invalidenævnet, fordi det er

første Instans og der allerede her sigtes mange Sager fra, som slet ikke naar videre. Lad mig endvidere udtale paa Forhaand, at jeg er overbevist om, at baade Invalidenævnet og Invalideraadet i enhver Henseende bestræber sig for objektivt og samvittighedsfuldt at udføre det Arbejde, der er paalagt det. Tilbage bliver alligevel den Mulighed, at den lægemæssige Indflydelse kan være mere dominerende og navnlig mere ensidig end ønskeligt.

Jeg tænker her paa Invalidenævnet i Sønderborg, og jeg vil bede den højtærede Socialminister oplyse, hvorfor den højtærede Minister har beskikket bl. a. en Læge til at være Medlem af Nævnet, naar der desuden ved Nævnet er ansat en fast Læge og to honorarlønnede Lægekonsulenter. Saa vidt jeg kan se, staar der ikke i Loven noget om, at det ene Medlem skal være en Læge.

Jeg vil dernæst bede den højtærede Socialminister oplyse, hvorfor ikke en eneste af de her nævnte Læger er taget blandt de sønderjydske Læger, som har gjort Krigen med, og som derigennem vilde have haft et Førstehaandskendskab til, hvad de sønderjydske Krigsdeltagere maatte gaa igennem i sin Tid.

Det er mit Indtryk fra de Sager, jeg har haft med at gøre, at det undertiden er mere svært for Krigsinvalidler eller deres efterladte at faa et Andragende fremmet eller gennemført, end det skulde være. Jeg kan bedst klargøre dette ved at gengive en Udtalelse i en saadan Sag, hvor en Enke gentagende har andraget om Rente for efterladte ved Invalidenævnet, men er blevet afvist.

I en Erklæring fra Pastor H. J. Hansen, Løjt Kirkeby, af 15. Februar 1933 til Invalideraadet, en Erklæring, som er gaaet igennem mine Hænder, og som jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse, hedder det saaledes:

„Efter at have sat mig ind i de til Sagen hørende Omstændigheder er jeg kommet til den Anskuelse, at det maa siges at være i højeste Grad sandsynliggjort, at Hans Georg Thaysen har faaet sin Sygdom i Krigen, og mere synes jeg ikke, man med Rimelighed kan forlange. Thaysens Militærpas viser, at han som Soldat flere Gange har været lægebehandlet for Sygdom i Aandedrætsorganerne. Tilforladelige Mænd og Kvinder i hans Omgangskreds erklærer enstemmigt, at han ogsaa i Mellemtiden, fra han sidste Gang blev be-